

Uddrag af bogen

EVANGELISM

**Den
Trojanske Hest
i
1990'erne**

**af
Wilson Ewin**

**På dansk ved
Børje Flemming Boysen**

”Når det drejer sig om menneskers personlige overgivelse til Jesus Kristus, så er der virkelig ingen forskel på os.” Sådan sagde søster Macrina Scott. Den romersk-katolske nonne havde trænet firs rådgiver med henblik på Billy Grahams korstog i Denver, Colorado i juli 1987.

Søster Scott var ikke alene. Fader Donald Willette, en præst fra St. Judes romersk-katolske kirke i en Lakewood forstad, var supervisor for de 6.600 trænede rådgivere. Han rapporterede, at ”der var 500 kort” fra individuelle, der, fra én eneste gudstjeneste, var blevet henvist til St. Thomas Mores romersk-katolske kirke i Englewood.

Det var indlysende, at denne form for evangelisering, der blev brugt ved dette korstog, var stærkt pro-katolsk. Medierne pointerede, at ”måneders arbejde mellem dem, der planlagde korstogene og katolske ledere bag kulisserne, opbyggede et polster af tillid, og resultatet var, at katolikker ventede på at hjælpe katolikker med at udtrykke deres nye og fornyede tro på *moderkirken*” (Rosky Mountain News, 25. juli 1987).

HVAD SKER DER?

Er Billy Graham blevet evangelist for den katolske kirke i Rom, eller symboliserer Denverkorstoget snarere en global bevægelse, der får flere og flere evangelister i sit greb? Svaret kommer til enhver betragter af de trender, der har udviklet sig inden for evangelisering i snart et halvt århundrede, og som ser ud til at have nået et højdepunkt ved Denverbegivenheden.

Guds Ord og sider af historien viser, at bibelsk evangelisering, kristendommens førstefødselsret, blev udført af dem, der troede på Bibelens budskab om frelse, og dem alene. Evangeliet i sig selv var klart defineret. Desuden gjorde evangelisterne sig store anstrengelser for at advare deres tilhørere mod falske evangelieprodukter, der stammede fra selveste sjælefynden.

Et andet udmærkende træk markerede bibelsk evangelisering. Prædikantere, og deres mission gennem århundreder, havde været sandfærdige over for deres Frelser og hans Ord. Der var intet samarbejde eller association med dem, som ikke tog del i dette evangelium. Denne tilstand af absolut separation uden for evangelisering betød Guds velsignelse over hele nationer og folkeslag. Utallige millioner kom til at lære Jesus Kristus at kende gennem denne form for evangelisering. Blandt evangelisterne, af dem der blev mægtige redskaber for Gud i nyere århundreder, kan nævnes Farel, Knox, Bunyan, Whitefield, Spurgeon, Moody og Sunday, i særdeleshed i England og Amerika.

Så skete der noget. For omkring fyrré år siden kørte en trojansk hest ud på det evangeliske felt. Dette blev kendt som økumenisk evangelisering - en sammensmeltning af troende med ikke-genfødte - et forsøg på at sprede evangeliet globalt. Mængder af evangelister ud over den ganske verden blev henrykte og begyndte at samarbejde. Den tidligere trend i 1950'erne er nu blevet almen praksis ved masseevangelisering.

Organisering af rockkoncerter i sportsarenaer, med kæmpe højtaleranlæg og ti tusinde deltagere, kan også have været en spore for trenden ved disse nye massesemøder.

En hovedfaktor i denne økumeniske evangelisering er den romersk-katolske kirke, og den person, der er hovedansvarlig for sammenslutningen af evangelister med den katolske kirke, er evangelisten Billy Graham. Efter langsomt i 1952 at have optrappet sine sidespring væk fra historisk og bibelsk evangelisering samarbejder Billy Graham i dag åbenlyst med katolicismen. Han er blevet et symbol på en hjertelig relation mellem evangelisering og den katolske kirke, en apostel for bevægelsen af fællesskab med Romerkirken med hensyn til evangelisering. Billy Graham var den indledende pioner og er nu er blevet den moderne strateg i forhold til den evangeliske Romerkirkes dialog, tilslutning og koordination.

Det følgende er en kronologisk opsummering af Grahams tidligere godkendelse, gradvise tilslutning og løbende anerkendelse fra den katolske kirkes side.

HISTORISK OVERSIGT

PITTSBURGH 1952

I omtalen af Grahams korstog skrev Pittsburgh Sun-Telegraph den 6. september: "Han sagde, han håbede at høre biskop Fulton J. Sheen ved en af messerne i Saint Paul's Cathedral i morgen." Han tilføjede: "Mange mennesker, der besluttede sig for Kristus ved vore møder, er blevet medlemmer af den katolske kirke, og vi har fået ros af katolske offentliggørelser for den fornyede interesse omkring deres kirke, der har fulgt vore kampagner. Dette skete både i Boston og Washington. Men det er jo også en af vore primære hensigter at hjælpe kirkerne i området. Hvis de lokale kirker, efter at vi er flyttet videre, ikke mærker effekten af disse møder ved et forøget medlemstal og øget deltagelse, så må vort korstog betegnes som en fiasko."

NEW YORK 1955

Den 29. december mødtes Billy Graham i sin hotelsuite med Dr. James Bennet og Rev. Jack Wyrzten. Han bekræftede hensigten med at sende konverterede tilbage til den romersk-katolske kirke.

NEW YORK 1956

Hotel Commodore, New York City var scenario for en Rally-banket med deltagelse af 1.100 gæster. The New York Evening Journal rapporterede den 18. september følgende udtalelse fra Graham: "Og da vil vi sende dem (de konverterede) til deres egne kirker – romersk-katolske, protestanter eller jøder."

SAN FRANCISCO 1957

Forklarende opfølgningsystemet i Grahams kampagner, fortalte Walter Smyth the San Francisco News: "Selv om de bodfærdige (angrende) er ikke-protestanter, bliver de henvist til kirker efter deres eget valg ... San Francisco er langt overvejende en romersk-katolsk by" (21. september 1957). Samme avis citerede Dr. Graham: "Enhver, der tager en beslutning

ved vore møder, bliver bagefter tilset og henvist til en lokal gejstlig, protestant, katolik eller jøde (11. november 1957).

BONN 1963

The Chicago Tribune rapporterede den 8. juni: "Graham priste den afdøde pave Johannes XXIII i Bonn, Tyskland", og tilføjede: "Jeg beundrer pave Johannes umådeligt. Jeg følte han bragte en ny æra til verden. Det er min forhåbning, at kardinalernes udvalg vil vælge en ny pave, der vil følge den samme linje som Johannes. Det ville være en stor tragedie, hvis de valgte en mand, som reagerede mod Johannes, der genrejste murerne."

NEW YORK 1963

Graham talte ved et Park Sheraton Hotel frokostmøde, som støttede hans New York Worlds Fair Pavilion. The New York Times rapporterede den 25. oktober, at han talte om øget samarbejde mellem protestanter og katolikker og sagde, at hvis pave Paul bad ham om at gå ud og prædike evangeliet, ville han gøre det. Han fortalte, hvordan den romersk-katolske biskop af Sao Paulo, Brasilien stod ved siden af ham i byen under hans korstog i 1962 og velsignede Grahams omvendte, efterhånden som de kom frem.

BOSTON 1964

The Los Angeles Times bragte følgende historie fra Associated Press den 10. august, "Boston: Richard Cardinal Cushing, katolsk ærkebiskop i Boston, opfordrede onsdag den katolske ungdom og de universitetsstuderende til at deltage ved Rev. Billy Grahams korstog i Boston Garden", og tilføjede: "Jeg er 100% for denne evangelist."

LONDON 1966

The Evening Bulletin, Philadelphia citerede Billy Graham, da han begyndte sit korstog i England: "Jeg føler mig nærmere knyttet til katolikkerne end til de radikale protestanter. Jeg tror, den romersk-katolske kirke af i dag gennemgår en reformation nummer to ..." (24. maj 1966).

BELMONT 1967

En ærestitel blev uddelt til Graham af det romersk-katolske Abbey College ved Belmont, North Carolina under oprettelsen af en økumenisk dialog. The Gastonia Gazette rapporterede: "Graham bemærkede det signifikante ved lejligheden – en tid hvor protestanter og katolikker kunne samles og hilse på hinanden som brødre, hvor det for bare ti år siden ikke ville have været muligt. Evangeliet, som byggede denne skole, og evangeliet, som bragte mig her til i aften, er stadig vejen til frelse. Vi kan tale til hinanden som kristne brødre ..." (22. november).

ROM 1969

Rev. Charles Dullea, S.J., prior ved Rome's Pontical Biblical Institute, anbefalede katolikker at deltage ved Grahams korstog med disse ord: "En katolik vil ikke høre nogle

bemærkninger om kirkens autoritære lære, ej heller om papale eller episkopale prærogativer (kirkelige rettigheder), ikke et ord imod messer eller sakramenter eller anden katolsk praksis" (Newweek, 23. juni 1969).

MINNEAPOLIS 1969

De Forenede Staters evangeliske kongres blev holdt i Minneapolis den 8 – 13. september. Billy Graham var sponsor, og den romersk-katolske kirke var inkluderet i hans program. "En præst, John J. Okeefe, en paulistfader fra St. Lawrence sogn, Minneapolis, ledte torsdag morgens andagt." (The Baptist Bulletin, november 1969).

DALLAS 1972

Explo 1972 var co-sponsoreret af Billy Graham. De romersk-katolske kirker og deres medlemmer var inviteret til at deltage og gjorde det. Mr. Paul Eshelman, direktør for Explo 1972, sagde: "Den romersk-katolske kirke er blevet involveret i arrangementerne ... Søstrene hjalp til med de forudgående anmeldelser; unge mænd, studerende til præstekaldet, arbejdede på Explos Dallas kontor.

Katolsk litteratur blev distribueret på Explo'en. En del af denne lød sådan: "Sande katolikker tror, at i nærværelse af brød og vin, opnået ved indvielse af den hellige messe, er Kristi virkelige krop til stede i kirkernes tabernakel ... " (Logos, maj-juni 1972).

NORDAMERIKA 1973

Det Nordamerikanske Billy Graham-korstog, kendt som Key 73, holdt et møde i 1971 og inviterede den romersk-katolske kirke til at deltage. Ved det 240. Katolske Bispemøde, april 1972 fortalte the Ecumenical Relations Committee, at katolsk deltagelse var vedtaget. Den romersk-katolske kirke tog meget aktivt del i den årelange, i det store og hele, økumeniske indsats. Billy Graham anbefalede katolske bøger og litteratur. En af dem, en biografi af pave Johannes XXIII, indeholdt hundredvis af sider om pavens tilbedelse af Jomfru Maria og helgenerne, tilbedelse af hostien (nadverbrødet) og tillid til frelsens sakramenter. Graham reklamerede for det som "en klassisk tilbedelse".

MILWAUKEE 1973

Den 21. oktober i Milwaukee sagde Graham: "Den forgangne uge prædikede jeg i en stor, katolsk katedral ved en begravelse til en nær ven af mig, der var katolik, og flere biskopper og ærkebiskopper deltog. Og da jeg sad dér som deltager i begravelsesmessen, som var meget smuk og bestemt evangelisk klar, var der en vidunderlig lille præst, der ville fortælle mig, hvornår jeg skulle stå, og hvornår jeg skulle knæle, og hvad jeg i det hele taget skulle gøre ..." (Plains Baptist Challenger, maj 1975).

ST. LOUIS 1973

St. Louis-korstoget blev holdt af Graham i slutningen af oktober. Monsignore John T. Byre udtalte i St. Louis Review, Catholic Archdiocesan tidsskrift: "St. Louis er heldig at have Rev. Billy Grahams nærværelse. Under et Graham-korstog opfordredes deltagerne til at

beslutte sig for Kristus. I katolske kredse er dette refereret som "en overgivelse til Kristus". Katolikker har kun ringe grund til at være uenige med Dr. Graham, hvad korstogets teologi angår. Han anstrenger sig beslutsomt for at holde dem ikke-sekteriske for på den måde at undgå mere kontroversielle emner, såsom kirkens sakramenter." Omkring halvtreds nonner tjente som rådgivere, og andre sang regelmæssigt i koret.

SOUTH BEND 1977

Christianity Today, 3. juni 1977, havde som overskrift: "Graham scorer i Notre Dame", da historien om Graham-korstoget ved den romersk-katolske institution blev introduceret. Som det nu var almindelig praksis, deltog den romersk-katolske kirke i forskellige korstogsaktiviteter.

MANILA 1977

I november var Graham-korstoget i Manila. Evangelisten opsummerede sine indtryk med disse ord: "Vi vidste ikke, hvad vi skulle forvente, da vi kom hertil, fordi den protestantiske befolkning på Filippinerne er meget lille. Men under korstoget har vi set den største forening mellem kirker, som vi aldrig nogensinde havde forventet, og vi har modtaget vidunderlig opbakning fra den katolske kirke" (Christianity Today, 30. december 1977).

McCALL's INTERVIEW 1978

"Jeg er mere tolerant over for andre kristne, end jeg var før. Min kontakt med katolikker, lutheranere og andre ledere, mennesker fjernt fra min egen sydstats baptisttradition, har hjulpet mig, forhåbentlig i den rigtige retning. Jeg har fundet ud af, at min tro essentielt er den samme, som den romersk-katolsk ortodokse. Vi adskiller os kun angående spørgsmål om den senere kirketradition."

MILWAUKEE 1978

Før Grahams Milwaukee-korstog i august sendte den romersk-katolske ærkebiskop, Rembert Weakland, et brev til samtlige præster i sit bispedømme og fortalte dem, at de kunne støtte møderne. Disse gav Graham "noget af den mest loyale support", ikke kun ved deres tilstedeværelse, men også som kampagnemedarbejdere. Christianity Today (7. september) rapporterede: "Graham havde disse katolske kirkegængere i tankerne under sine prædikener ... Ved hvert møde gentog han en nylig formuleret erklæring stilet til pave Johannes Paul II: "Kirkens prioritet burde være at evangelisere for dem, der allerede er døbt." Han fulgte denne erklæring ved den afsluttende gudstjeneste om søndagen således: "Måske behøver mange mennesker at komme og få genopfrisket deres konfirmation.""

POLEN 1978

Graham-korstoget i Polen blev sponsoreret af den Polske Nationale Katolske Kirke, den gamle katolske Mariavite Kirke og seks andre grupper. Graham opnåede fuldt samarbejde med det romersk-katolske hierarki, indbefattet kardinal Karol Wojtyła, senere pave. En reporter sagde: "Før Graham talte i St. Annes Katolske Kirke i Krakow (pave Johannes Paul II's by), bad en præst om, at Gud måtte lede konklavet for valget af den nye pave. Og i

sine bemærkninger over for de katolske kirker priste Graham den daværende pave Paul VI, (Christianity Today, 3. november 1978). Fire af rallyerne blev holdt i katolske kirker, og præsterne deltog på platformen sammen med Graham. Det betonedes også, at "messer blev holdt umiddelbart før og efter rallyerne". Graham lærte nonner og præster, hvordan man evangeliserer. Et billede, taget af den famøse polske helligdom for den Sorte Madonna, viser Graham byde pilgrimme velkomne for at tilbede deres Jomfru (Decision, februar 1979).

AUSTRALIEN 1979

En stærk kontrovers blussede op forud for korstoget til Australien i maj, da korstogs-komiteén meddelte, at forespørgsler ville blive rettet til de deltagende katolske kirker".

NEW YORK 1979

Amerikansk katolicismes mest berømte TV-stjerne døde søndag aften den 9. december. Ærkebiskop Fulton J. Sheen vandt utallige tusinde for den romersk-katolske tro. Newsweek beskrev ham som "forfatter, og i årevis den bedst kendte romersk-katolske gejstlige i Amerika ... Underviste i firetyve år i filosofi ved Catholic University og tjente som nationaldirektør ved the Society for udbredelse af troen ... Han var tilhænger af traditioner og stolt af det ... Som biskop viste Sheen lydighed mod Vatikankoncil II-ånden ..." (24. december 1979). Associated Press kontaktede den aften Billy Graham, og evangelisten kaldte Sheens død "et stort tab for nationen såvel som for den katolske som den protestantiske kirke. Han brød mure af fordomme ned mellem katolikker og protestanter ... Jeg sørger over hans død og ser frem til vor genforening i himmelen" (Nashua Telegraph, 10. december 1979).

Sandelig, kristne sørger over ivrige katolikker som biskop Sheen. Årsagen? Guds Ord giver dem intet håb om enigheden. Men Graham sørger ikke af den grund. Han sørger over tabet af Sheens åndelige hjælp med at nedbryde mure. Graham er ladt tilbage med en forventning – en fremmed følelse for en bekendende kristen – det at dele evigheden med biskop Sheen, en evighed der vil blive delt med alle, der dør som ivrige katolikker. Måske Grahams forventning vil blive indfriet. Evigheden vil vise det.

ROM 1981

Pave Johannes Paul II mødtes med Graham den 13. januar 1981. Religious News Service rapporterede: "Pave Johannes Paul II havde, i næsten to timer, en privat samtale med Rev. Billy Graham ... Den foregående aften besøgte evangelisten North American College, et seminar for katolske studenter fra USA, og talte til de forsamlede ved aftengudstjenesten." Graham kaldte denne vesper "en meget inspirerende og Kristus-centreret gudstjeneste", medens den pavelige audiens var "en meget privat, intim samtale. Han (paven) var ekstremt varm og interesseret i vort arbejde".

NEW ENGLAND 1982

Graham forberedte forårskampagnen i et massivt katolskt miljø ved et besøg hos Bostons kardinal Medeiros. Hans eminence meddelte, at marts mødet ville blive "en diskussion af

gensidig interesse og betydning". Dette efterfulgtes af en strategisk konsultation den 25. maj. Kardinalen sagde: "Jeg var beæret over at modtage Dr. Graham og hans kolleger i mit hjem til middag." (The Pilot, 28. maj 1982). I en rapport over mødet udtalte fader Conley, kommunikationskoordinator for ærkebispedømmet: "Korstogets formål er ikke at hverve proselytter eller at stjæle får ... hundrede præster, religiøse og lægfolk er, på en smidig måde, blevet trænet til at føre de mænd og kvinder, der vil blive berørte af Dr. Grahams prædiken, til fuld forsoning med kirken" (The Pilot, 11. maj 1982).

Medens Graham befandt sig i Hartford, Connecticut, indrømmede han, at "han havde søgt råd hos Vatikanets officielle rådgivere". (Boston Herald American, 24. maj 1982). Og for hvert skridt i kampagnen søgte evangelisten råd hos biskoppen i hver enkelt stat. Efter korstoget holdtes fortsat møder mellem Grahams Association og katolske gejstlige. Mennesker, der kom frem under kampagnen, blev ført tilbage til den katolske kirke. En sådan begivenhed fandt sted ved pave Johannes XXIII's Seminar i Weston, Massachusetts om aftenen den 9. juni 1982. Mere end 2.100 søgende blev henvist til præster og nonner.

WORLD-WIDE 1983-1988

Beretningen om den voksende koordination mellem Graham Evangelistic Association og de romersk-katolske autoriteter er fortsat til dags dato. Under denne periode har dog et nyt, prominent træk gjort sig gældende i Grahams evangeliske rige. Det har allerede fået en mærkbar indflydelse over hele det evangeliske verdensfelt, og farten af radikale forandringer accelererer.

Billy Graham har nu ført sit multinationale selskab i åbent samarbejde med pinsebevægelsen. I vore dages verden er der ingen religiøs bevægelse, bekendende sig til evangeliet, der associerer og koordinerer sig mere ugenert med den romersk-katolske kirke end pinsebevægelsen/karismatiske bevægelse. På rods af dette er Grahams evangeliske fremstød berygtede for deres karismatiske indhold. En International Conference for Omrejsende Evangelister fandt sted i Amsterdam i 1982. Charisma, pinsebevægelsens månedlige tidsskrift, bragte følgende historie:

"En tredjedel til halvdelen af deltagerne var pinsevenner ... kirkehistorikere må bruge år på at analysere betydningen af Amsterdam 83, men en ting er sikker: Begivenheden havde et definitivt pinsebevægelses/karismatisk skær, der syntes at ledsage en forandring til indstilling og terminologi fra verdens ledende evangelister og deres organisationer."

Den åbenlyse forandring, der blev pointeret i Charisma-tidsskriftet, oktober 1983, blev tydelig åbenbaret, da Billy Graham præsenterede et videobudskab for den Nordamerikanske Kongres, juli 1987, om Helligånden og verdens evangelisering. Introduceret, under stor fanfare, sagde Graham dels: "Jeg takker Gud for den vitale rolle, vor bevægelse har, ved at bringe åndelig vækkelse i dette land ... Mine bønner er med jer, må kongressen blive rigeligt velsignet af Gud ..."

Tilsyneladende var hver eneste eksisterende pinsebevægelsesgruppe repræsenteret i New Orleans ved et masse-møde af udstillet fællesskab. Markant, men ikke forbavsende, tilhørte over halvdelen af de deltagende, ved denne femdageskomsammen, den romersk-katolske

kirke. Dette blev dog en kilde til forlegenhed i løbet af fredag aften. Det hele skete, da en speaker pludselig bestemte sig for at bringe en appeal for frelse.

EN LAMSLÅENDE BEGIVENGHED

Evangelist Reinhard Bonnke var imidlertid ikke forberedt på det, som skete. Med ét stod det klart, at han havde begået en fatal brøler, set ud fra pinsebevægelsens synspunkt og også fra lederne af kongressens. Til Bonnkes store forbavselse stod halvdelen af deltagerne fra kongressen op for at vise, at de ikke var frelst. Og dette til trods for, at de samme mennesker, i de tre forudgående døgn, havde danset for "glæde i ånden", talt i tunger og var blevet registreret som Guds børn (fordi de var blevet "døbt i ånden").

I virkeligheden havde Bonnke som evangelist, med denne spontane opfordring, afsløret den chokerende kendsgerning. Den type af evangelisering og evangeliet, som pinsebevægelsen forkynnder, er en hyklerisk forstillelse! Eller for at sige det mere ligefremt: Råbene om "Full Gospel" (helt evangelium) eller "Four Square Gospel" (fire ligefremme evangelier) eller bare "Gospel", der genlyder i alle pinsebevægelsens og den karismatiske bevægelses publikationer, møder og programmer, er råb fra dem uden for Guds sandhedssfære. Deres gospel er "fup og gamle aviser", for det forener sandt med vrangt, mørke med lys og nedbryder den virkelige mur, der adskiller dem.

Og åbenlys målløs forklarede Reinhard Bonnke igen, at han talte om at modtage evigt liv fra Kristus. Og alligevel blev den umådelige flok, på omkring 15.000 sjæle, stående. Da kongreschairman, Vinson Synan, ved en pressekonference blev bedt om at udrede situationen, indrømmede han, at de "antagelig var katolikker", og at "dette skulle ses som en slags fornyelse af dåbsløfterne". Tragisk nok gjorde ingen forsøg på at vise skaren, at dåb med vand alene ikke er en del af frelsen.

Faktum er, at ingen af kongreslederne forklarede de 17.000 katolikker, at sakramental nåde, som kirken forkynnder, er en falsk nåde. Ingen stemmer hørtes gennem højttalerne for at vise disse dyrebare, fortabte mennesker, at bodshandling, messe, aflad og skærsild aldrig kan hjælpe med at rense sjælen. Ikke én eneste person gik frem til mikrofonen for at afsløre, hvad det daglige offer af Kristus i den katolske messe er – en menneskelig opfindelse og en vederstyggelighed over for vor Hellige Gud.

Der blev så afgjort ikke gjort noget forsøg på at redde eller rette op på den tragiske situation – selv ikke under afslutningshilsenen. Manden, der stod for denne, var fader Tom Forrest, en højt respekteret gejstlig inden for den romersk-katolske kirke. Hvordan kunne han? Rev. Forrest er åbenbart en ikke-frelst mand, der kun bestyrkede katolikkerne i deres ugudelige og hedenske anskuelser.

Som præst er han en konservativ, traditionel og trofast tjener af Vatikanet. Han var af pave Johannes Paul II af Vatikanet og igen, endnu en gang, af Castel Condolfo blevet tilbudt at blive Vatikanets topledere for "Evangelisering 2000"-programmet.

DEN FORBUNDNE FREMTID

Det er indlysende, at en evangelisk terning er kastet i 1990'erne. Og fader Tom Forrest symboliserer dybden af pinsebevægelse-/karismatisk-katolsk-evangeliseringsforening, der nu eksisterer under titlen "evangelisering". Pinsevenner, de frelste evangelister og mange andre, er lokket sammen i forening ved hjælp af papale kræfter. Og er dette ikke fuldbyrdelsen af, hvad Billy Graham har sagt gennem årene, når han ustandselig slog fast: "Ingenting kan bringe de forskellige kristne grupper så effektivt sammen, som evangelisering kan."

Som svampe myldrer frem i fugtige skove, dukker globale units op, bærende mærket "evangeliske". Der er markant forskel på disse sidstnævnte og de biologiske planter. Svampe står alene som separate units, men de evangeliske skabninger, der nu til dags dukker op i den religiøse jungle, er associerede, beslægtede og ofte fast og uadskilleligt sammenlængede.

Hvad enten man betragter the World Evangelization Strategy Committee, the Paulist National Evangelization Association, Evangelization 2000, National Festival of Evangelization, the Lausanne Committee for World Evangelization, Congress 88-National Festival of Evangelism, International Congress on World Evangelization eller the Total Church Evangelism Strategy Committee, er de alle indvævet i hinanden og bærer et meget prominent kendetegn – en romersk-katolsk "joint participation" eller association (Fælleserklæringens mærke).

Tre udmærkede faktorer har bidraget til kulturens fødsel og vækst af dette evangeliske monster, der nu brøler ud over jorden.

- 1) Den første er evangelisternes fornægtelse af Bibelens lære om separation. I stedet for at følge Guds profeter og apostle, som om de stod "uden tag over hovedet", har Billy Graham og hans talløse associerede varmet sig ved fjendens åbne ild. I årtiender har de godvilligt tilladt sig at blive kraftigt involveret i en stratosfære af popularitet fra liberale gejstlige, frafaldne, religiøse ledere, en skare af pseudoevangelister og endelig hensynsløse ledere af international kommunisme.
- 2) For det andet, den sande læres rensende egenskab er bevidst skubbet til side, som "et emne der skaber splittelse". Det er et faktum, at evangeliet om Kristus, eller "det gode budskab", som evangelisterne er sat til at forkynde, ikke er klart defineret. Denne gruppe, bestående af vidt forskellige evangelister, der nu kombinerer deres brogede skarer under evangeliets banner, ville aldrig turde forkynde, hvad evangeliet om Kristus virkelig drejer sig om, og ingen af dem ville heller ikke turde fastslå, hvad evangeliet definitivt *ikke* drejer sig om. Hvis dette blev gjort, ville deres forenede evangelisering falde fra hinanden.

Dette forbløffende faktum har vist sig ved enhver Graham-kongres om evangelisering, fra den første i Berlin i 1966 og fortsat frem til dem i Amsterdam i 1980'erne. Det samme gælder for enhver anden evangeliseringskampagne, som Graham velsigner.

New Orleans, 1987 var et klassisk eksempel på det grufulde hav af doktrinær forvirring, som evangelikalismen nu er omgivet af. Og sørgeligt nok er nu også den samme tragiske konsekvens af doktrinær vanrøgt i stigende grad begyndt at vise sig inden for fundamentalisternes rækker (teologisk retning der hævder, at Bibelen er det absolutte teologiske grundlag "fundament" for den kristne lære).

Den fredag aften, den 24. juli 1987, hvor det blev afsløret, at halvdelen af publikum betragtede sig som ikke-frelste, blev taget op ved en pressekonference dagen efter. Dennis Costella, fra Fundamental Evangelistic Association, stillede kongreschairman, Vinson Synan, følgende spørgsmål:

"Ville det ikke blive betragtet som noget epokegørende, at definitionen af evangeliet i sig selv og dets effekt, samt hvad der bringer spørgsmålet om frelse eller fortabte frem, hvis der er denne store forskel og misforståelse mellem katolikker og protestanter ved denne kongres, ville det da ikke være påkrævet at have ikke blot en workshop, men absolut fuldtallige møder, hvor der tales definitivt om, hvad det evangeliske budskab går ud på, så der ikke opstår denne forvirring, vi har set?"

Mr. Synan svarede: "Som De ved, tog det mig 52 år at forstå, hvad pinsebevægelsens teologi går ud på. Og det tog antageligt Dave (Sklorenko, romersk-katolsk direktør for kongressen) 48 år at forstå, hvad hans teologi går ud på. Vi kan ikke i løbet af én nat give en krystalklar beskrivelse på alles vegne, fordi vi har vidt forskellige traditioner."

Dette spørgsmål blev da stillet: "Men kongressen vil altså ikke tale om denne tilsyneladende modsætning eller misforståelse for at klarlægge den? Og da kom Vinson Synans forbavsende replik: "Well, we don't have time to do that!" Ingen tid til selve evangeliet, men masser af tid til evangelikalisme om økumenisk fællesskab.

- 3) For det tredje, den trojanske hest er trængt igennem murerne af bibelsk kristendom på grund af den senere forsømmelse af at studere fjenden. Apostelen advarede om, at krigsførelse er de troendes arv. Han sagde: "Vi brydes med ...", og "udholder hårdførhed, som gode soldater ..." Men disse ord er for det meste blevet ignoreret, selv om de er møntet på den kristne kirkes dødsfjende. Dette er i særdeleshed sandt, når man eksaminerer den romersk-katolske kirkes historie. Det begyndte mere som en trend i pavedømmets første århundreder (år 445-590 e.Kr.), men tog til under Gregor 1. den Store (år 590-604 e.Kr.) og brød igennem under dets nuværende form med Tridentinerkoncilet, afholdt i Trento, Italien (år 1545-1563), som modtræk mod protestantismen under Reformationen. Ordlyden og hensigten overholdes den dag i dag.

For evangelisternes vedkommende er ignoreringen af den romersk-katolske kirke så godt som fuldstændig. Tilsvarende er billedet det samme, og meget beklageligt, når det gælder fundamentalisterne indbyrdes. Forfatteren til denne pjece, Ewin Wilson, opdagede dette under sin første prædiken i november 1950. Han talte til en gruppe klassekammerater i en prædikantklasse på London Bibel Institute, Canada. Det foruroligende fænomen i disse dage var blevet mere kritisk, som årene gik.

Situationen i dag virker nærmest håbløs. Det skal indrømmes, at visse trofaste Guds mænd er faren bevidst og prøver aktivt at uddanne troende via litteratur og seminarer. Problemet er imidlertid ligegyldigheden hos de fleste præster, ledere af skolerne og seminarerne. Apati, tolerance, neutralitet og omsorg for de mere komfortable beskæftigelser af akademisk kvalitet, alt kombineret for at danne kirkemedlemmer og eksaminerede, som generelt set er uforberedte på at se emnet om den romersk-katolske kirke i øjnene.

CONGRESS 88

En National Festival af Evangelisering

Chicago, 4. - 8. august 1988

Kongressen er en koordineret indsats af Billy Graham Association, medlemmer af the National Association of Evangelicals, the Catholic Archdiocese of Chicago og the National Catholic Evangelization Association. Ærkebiskoppen af Chicago, Joseph Cardinal Bernardin, er gennemgående hovedtaler. Vatikanfyrsten ses på billedet nedenfor.

Kongres 88-komitéen afslog en ansøgning fra Bible Baptist Church og Nashua, N.H. om at udstille bøger og litteratur vedrørende evangelisering til fordel for den romersk-katolske kirke. Deres brev erklærer: "I betragtning af det faktum, at Kongres 88 er støttet af både protestantiske trosretninger og the National Catholic Evangelization Association, ville det være uhensigtsmæssigt for vore målsætninger at udpege en af vore støttegrupper som målgruppe for evangeliseringen. Eftersom vi arbejder sammen med den romersk-katolske kirke, der tror på evangelisering, føler vi ikke, at vi kan give jer tilladelse til at udstille jeres bøger og litteratur ved Kongres 88."

Bøgerne og litteraturen, det drejede sig om, bliver brugt af missioner og kirkegrupper overalt i verden, inkl. Mission to Catholics, International, San Diego, CA.

FELLOW COMRADES?

Hvem er de ledere, der er involveret i det nuværende, globale, evangeliske fællesskab? Først og fremmest evangelisten Billy Graham, en intelligent mand, velinformeret og en der har en bibelsk uddannelse. Det har også andre af hans associerede rundt omkring i verden. Og alligevel kan de simpelthen ikke skelne sandheden fra løgnen, ej heller lys fra mørke. Frelseren beskrev dette med følgende ord: "...Hvis nu det Lys, der er i dig, er Mørke, hvor stort bliver så ikke Mørket!" (Matt. 6, 23).

Det Mørke, som Frelseren nævner, skal måles i lyset af en begivenhed i Washington den 9. december 1987. Sovjetleder, Mikhail Gorbachev, var vært for 100 "intellektuelle ledere" ved en frokostreception i en russisk ambassade. Evangelist Billy Graham var iblandt de få udvalgte. Hvorfor? Uden for protesterede 250.000 jøder over lidelserne i Gorbachev's slavestat. De blev forment adgang til at se den russiske statsleder, og nogle blev arresteret, mens Graham blev trakteret – "wined and dined". Hvorfor?

Et delvist svar kommer fra en Chicago Sun Times historie den 9. maj 1982. Graham var i Moskva, og avisen rapporterede, at han "mødtes privat med Georgi Arbatov, leder af Sovjet Institute of the United States and Canada. Arbatov er også medlem af Kommunistpartiets taktiske planlægnings centralkomité. Mødet blev mere end dobbelt så langt som ventet". Evangelisten røbede aldrig indholdet af denne tre timers konversation.

Ikke desto mindre opsummerede Graham det med disse ord: ”Jeg har mødt en pragtfuld offentlig person hér.” Rødderne bag denne sammenfatning blev plantet under Grahams besøg, september 1977, i det kommunistiske Ungarn. Ved den lejlighed sagde han til det økumeniske kirkeråd: ”Dette besøg betyder et stort vendepunkt i mit liv.” Og det blev det i sandhed også. Grahams vendepunkt har udviklet sig til en holdning af samarbejde med kommunismen. Han holdt en tale i Moskva den 11. maj 1982 ved en kommunistisk fredskonference kaldet ”Religiøse Arbejdere for Redning af Livets Guddommelige Gave fra Kernevåbenkatastrofe.” Forfatteren, Alexander Solzhenitsyn, nobelpristager i russisk eksil, angreb Graham for ”hans ynkelige udtalelse om, at han ikke havde observeret religionsforfølgelse i Sovjetunionen.” (Time 23. maj 1982).

Som Tulsa Tribune sagde: ”Rev. Billy Graham fortjente en tur til træskurerne for at få øje på, hvad sovjetlederne ønskede, han skulle se og tro, at han var vidne til en udbredt, religiøs frihed ... Satan har lokket ham i en fælde ved at lade ham rejse til Moskva for at lade ham tale på en verdenskongres for fred. Af alle steder i verden har Moskva været Satans sæde i det 20. århundrede, og de to kirker, som Graham skal tale i den 9. maj, er blevet sat til side af Satan og brugt af ateister, som kontrollerer dem ... De, der har viet deres liv til marxisme/leninisme, har udtænkt en måde at bedrage den vestlige verden på. Graham har nu tilsluttet sig dette diaboliske bedrag” (19. maj-udgivelse 1982).

HYKLERI I 1990'erne

Mange evangelister har svært ved at forstå, at Billy Graham er en økumenisk evangelist og ikke en bibelsk. Der er to hovedårsager til dette. For det første, den information, der afslører nutidens økumenisme, ses sjældent eller er ikke tilgængelig for troende kristne. Sørgeligt nok, få kristne har tid eller lige netop interesse i at studere de dokumentationer, som stadigt færre af Guds vagtposter sørger for.

For det andet, de karakteristikker, der hjælper med at identificere økumenisk evangelisering, er ikke altid til stede, eftersom en vis grad af forsigtighed præger forberedelserne i de lokale korstogsområder. Dette er særligt kendetegnende, hvor talrige menigheder består af tidligere medlemmer af den romersk-katolske kirke.

Jun- korstogene 1990 i Quebec var et typisk eksempel på hykleri. Graham Associationens publikationer og alle korstogsaktiviteter var omhyggeligt tømt for referencer om katolsk medvirken. Helt uforvarende kom paulistpræsten, Bob Moran, til at udgive en artikel, i april 1990-udgaven af the Montreal Catholic Times under titlen ”Korstoget overfalder ikke den katolske flok, siger paulisten.”. Bladet fastslog delvis: ”Det ville selvfølgelig være ekstremt nyttigt, hvis der imellem de uddannede rådgivere, eller rådgivere i dette forum, også befandt sig kyndige og følsomme katolikker. Alle interesserede skulle begynde at finde ud af, hvordan de kan blive motiverede og trænet til Forum-talerne.” Udgiveren af the Catholic Times tillagde disse ord: ”Interesserede katolikker kan kontakte Rick Marshall på telefon 345-1990.” Resultaterne blev aldrig offentliggjort.

I skarp kontrast, til mysteriet omkring de udeblevne katolikker på officielt niveau i Quebec- korstoget, stod Albanys New York-korstog, der fulgte en måned senere. En

opdateret korstogsliste talte fire katolske kirker, hvor der afholdtes træningsseminarer. En femte, Saint Vincent de Paul Church, kom til i februar 1990. Otte romersk-katolske medlemmer var med i de administrative komitéer. Korlederen og organisten fra St. Margaret Mary Church på Western Avenue fungerede som viceformand for korstogets korkomité. August 1990 gengav korstogets ajourførte version Albany-kampagnen indeholdende følgende paragraf:

"Mere end 500 kirker, repræsenterende 52 trosretninger, var involveret i korstogsforberedelserne – den næsthøjeste repræsentation og den mest kooperative indsats i de forudgående år set ved noget Billy Graham-korstog. Ligeså bemærkelsesværdig var den varme deltagelse, modtaget af den romersk-katolske biskop og bispedømme, der kendetegnede Dr. Grahams udfordring til kirkerne i området."

Så kom 1991 og Buenos Aires-korstoget i november i det katolske Argentina. En taktisk fejl blev begået, idet man tillod spredning af litteratur visende Graham og paven i venskabelig samtale. Reaktioner fulgte prompte. Det overordnede personale for kampagnen blev mødt med åben modstand af de argentinske troende, og dele af historien blev bragt i januar 13/92-udgaven af Christianity Today.

Mr. Charles Word, specialassistent til Graham, bekendte, at associationen "undgik kontakt med latinamerikansk-katolsk lederskab ... på grund af de voldsomme reaktioner fra latinamerikanske protestanter imod den romersk-katolske kirke". Læseren bør standse og opsummere. De latinamerikanske troende var oprørte, men ikke Billy Graham, for han havde for årtiender siden konkluderet, at den romersk-katolske tro var gyldig og accepteret kristendom. Det er indlysende, at evangelisten Billy Grahams opfattelse af romersk katolicisme beskrives som en mærkelig blanding af ren godtroenhed, barnagtig illusion og uberegnelig ignorering af pavedømmet og dets dogmatisme. Eller er det helt frivilligt selvbedrag det forfærdelige skridt, taget af de mange der vælger at modtage ære af mennesker – "hellere end at Ære Gud."

Den åndelige fallit, dobbeltstandard og det Balaam-agtige hykleri, der præger hele the Graham Evangelistic Association, står åbenlyst til skue. Mænd af Gud har gennem årene holdt øje med den økumeniske evangelisering. Mange har skrevet for at advare imod den voksende anerkendelse af romerskkatolicisme. Dr. Merle Hull, tidligere udgiver af GARBC Baptist Bulletin, var til stede ved "United States Congress on Evangelism" i Minneapolis den 8. - 13. september 1969. Hans rapport på seks sider i den følgende udgave erklærede: "Jeg er klar over, at dette er en stærk udtalelse, men jeg kan ikke sige noget mindre end, at the Billy Graham Evangelistic Association er en af de stærkeste kræfter bag den økumeniske bevægelse "én verdenskirke" af i dag. Den gør, hvad ingen anden organisation har været i stand til, den sluser evangelister ind i den økumeniske sfære."

ØKUMENISK FUSION – DET UBØJELIGE MÅL

Bibelsk evangelisering kalder til omvendelse af den uigenfødte. Økumenisk evangelisering kalder til standsning af omvendelse af proselytterne. I begyndelsen, under 1990 Quebec-korstoget, meddelte den Minneapolis-baserede Billy Graham medarbejderne, at der ikke ville blive nogen proselytisme. Mr. Rick Marshalls ord, i udgaven den 17. marts 1990, lød således: ”Det er gjort klart for alle medarbejdere og volontører, at der ikke bliver noget proselytmageri.”

I stedet for konvertering eller proselytisme, som det nu bliver kaldt, kalder ökumenisk evangelisering til fusion af kirkeenhederne, uanset deres doktrin eller trosbekendelse. Men en stor del af Bibelen blev skrevet for at advare imod og afsløre denne læres dødelige effekt på den menneskelige sjæl. Det er nok så foruroligende, at denne fusion af kirkesamfund, der nu bliver oplært og anbefales af Billy Graham Associationen, i virkeligheden inkluderer fællesskab med kirken i Rom, der gør krav på forsoning gennem ...

bodsøvelser – korsets tolv stadier – bøn til helgener – faster – messeofferet – angerhandlinger – bodshandlinger, pålagte skriftebekendelser – barmhjertighedsgerninger – selv påførte lidelser – aflad – piskning som bodsøvelse – processioner – ubestemte og i det uendelige – og slutteligt, efter døden, fuldbyrdelsen af denne forsoning i flammerne af en formodet skærsild.

Dette blev krystal klart i januar 1990-udgaven af det månedlige Magazine of the Lausanne Committee for World Evangelization. Den internationale direktør, Tom Houston, opførte den romersk-katolske kirke som forenet med de evangeliske. Han fastslog: ”Gud giver hver af os en lygte at bære, men det er én procession ... Lad os være en styrke til fusion; lad os ikke udsende gnister, der tænder ild af ødelæggende karakter. Lad os sætte os det ubøjelige mål at holde sammen under Guds Ords banner ...”

Det ”ubøjelige mål, at holde sammen” inden for den ökumeniske evangelisering, skaber et fællesskab af grupper med forstyrrende uorden af mange gospels. Begrebet ”gospel” bliver aldrig defineret eller klarlagt for at afgøre, hvad det er, eller hvad det ikke er.

Under det værste frafald i Israels histore, beskrevet i det gamle Testamente, rådede kaos, for ”... enhver gjorde, hvad han fandt for godt.” (Dom. 21, 25). Og evangelisten Billy Graham må bære skylden for et tilsvarende kaos, der nu raser inden for evangelisering. Hans ökumeniske evangelisering har vist sig at være en ”trojansk hest”, der er trængt ind i den bibelske tros fæstning og har skabt et fremrykket stadium af doktrinalt anarki.

Hvad bør gøres? Mesterevangelisten giver svaret: ”Lad dem være! de er blinde Vejledere for blinde; og når en blind leder en blind, falder de begge i Grøften.” (Matt. 15, 14).

Sandelig, bibelsk evangelisering er blevet forrådt. En trojansk hest, af stort bedrageri, er trængt ind gennem sandhedens forskansninger. Den er fyldt med ”... falske Apostle, svigagtige Arbejdere, der giver sig Skin af at være Kristi Apostle. Og det er intet Under; Satan selv giver sig jo Skin af at være en Lysets Engel. Derfor er der ikke noget mærkeligt i,

at også hans Tjenere giver sig Skin af at være Retfærdighedens Tjenere; men deres Endeligt vil komme til at svare til deres Gerninger.” (2 Kor. 11, 13-15).

Vor Frelser sagde imidlertid: ”... Driv Handel med dem, indtil jeg kommer tilbage.” (Luk. 19, 13). Hans trofaste tjenere vil fortsætte med at arbejde for evangeliet. Det vil være budskabet om frelse, som forkyndt af de evangeliske forfattere. Kongreschairman Vinson Synans holdning var forkastelig. Han havde ikke tid til at give dette evangelium til 17.000 vildfarende mennesker ved 1987 Congress on Evangelism, afholdt i New Orleans. Men, Gud den Almægtige har stadig sande evangelister, der vil! De er aktive over alt på jorden med at forkynde evangeliet om Jesus Kristus og følger hans befaling: ”og idet I lærer dem at holde alt det, som jeg har befalet jer. Og se jeg er med jer alle Dage indtil Verdens ende.” (Matt. 28, 20).